

A minap megpróbáltam összeszámolni, hogy 1995-től – vagyis az új, modern, számítógépes lapkészítéssel fémjelzett kortól számolva – hány olyan pályakezdő újságírója volt a Nemzeti Sport labdarúgórovatának, akiből mára rovatvezető, lapszerkesztő, főszerkesztő-helyettes, főszerkesztő lett, de a kísérletet feladtam, mert nemhogy a nevek, de a számok szintjén sem akartam igazságtalan lenni senkivel.

Maradjunk annyiban, hogy a ragyogó pályáívek tekintetében bőven két tucat felett jár a statisztika. Ha a Nemzeti Sportnak van lelke – márpedig van, és ezt több évtized tapasztalatával állítom –, akkor dagad is a büszkeségtől, hiszen ilyen karriermutatókkal ma Magyarországon egyetlen nyomtatott médium sem dicsekedhet: az öreg sportlap tehát a legnemesebb nevelője az igazi tehetségeknek.

S a jelzőnél álljunk is meg: mit jelent tehetségnek lenni?

Mívesen kell írni, szeretni illik a szépirodalmat, s egyáltalán a könyvet, nem árt, ha van finom, kiművelt, jelzőkkel átítatott stílus, amely valódi hűséggel tükrözi az olvasó felé a világ ügyes-bajos eseményeit.

Ugyanakkor vannak egészen apró, már-már banális jelek is, úgymint a tehetséges betűvető a szerkesztőségi szobában szeressen papírgalacsinnal szemeteskosárra emelgetni (persze, versenyezve!), vagy tudjon a kemény, papírmásé naptáralátéttel az irodai asztalon pingpongozni.

A tehetség érezze jól magát a bőrében.

A lelke (csakúgy, mint az előbb említett Nemzeti Sporté, illetve régebben Népsporté) legyen nyitott, s e játékos öröm ihlesse minden sorát, a véleményét, amit a sport-, illetve az egyetemesebb újságírás kapcsán az élet kegyelméből a dolgozós hétköznapiok sodrásában képviselhet. E tehetségselethez kell még, persze, a napilapos publikálás legfőbb szentsége, a szerencse, továbbá a különleges képesség ahhoz, hogy az újságíró megtalálja a hírt, ne csak ő rohanjon utána, mint valami bolond, ifjú udvarló, hanem legyen ott a helyszínen, amikor az információ megérkezik elegánsan, csúful, lassan vagy szélesebben. S ha már így történt, akkor jöhet el az a pillanat, hogy elsőként emelheti fel a telefont, leadva az alaphírt a Nemzeti Sport futballrovatának: „A Fradi-edzésen a kapus elájult, lenyelte a nyelvét, itt vagyok a pálya mellett, délután ötre küldöm a cikket.”

Az információból pedig így született a cikk, a cikkből címlapsztori, s az újság népszerűségének hála másnap már a tehetség nevét emlegették városszerte, hogy „Nézd csak, ő az az újságíró, aki ott volt a pálya szélén akkor, amikor...” S amióta világ a világ, a tehetség már egész ifjú fejjel az olvasótól, a lapvásárlótól kapja meg a legszebb, legcirádásabb újságírói bélyeget, hogy érzi a hírt, látja a témát, s nagyszerűen, mívesen megírja a cikket a riporter tudásfárlól szedett gyümölcsök ízével, az ólombetűk pedig az írásai nyomán már úgy simulnak rá a zizegő papírlapokra, hogy azok szinte szárnyalni kezdenek a szemek előtt, mert megelevenednek a történetben – és ha ő maga nem tudta volna eddig, hát most elárulom, ez a képessége vitte át igencsak gyorsan a sport világából a szórakoztató (idehaza gúnyosan bulvárnak nevezett) oldalra, s emiatt volt képes eljutni a pályakezdő státusztól a tisztelt főszerkesztőségig.

Abban azért persze reménykedem, hogy amikor nem a betűkkel foglalkozik, akkor még mindig képes teli rüsszettel belőni a papírkosárba a galacsint, vagy a naptárlappal visszanyesni a kaucsuklabdát – ugyanis ez jelenti azt, hogy az íróember játékosága, egyszersmind a legszebb, legnemesebb tudása, az életigenlés ott van a lelkében.

A Magyar Sportújságírók Szövetsége egyik idei Feleki-díjasa, Kolossváry Balázs.

Írta és elmondta: Vincze András, a Nemzeti Sport labdarúgórovatának a vezetője.

Nem könnyű laudációt írni egy kollégáról, egyben barátról, egyszerűen azért, mert az ember a hosszú évek során megkedveli őt, megszokja és természetesnek veszi mind az erényeit, mind a hibáit, s amikor eljön a megérdemelt méltatás ideje, nem tud igazán objektív lenni.

Aztán rájöttem, van segítség, méghozzá a tavalyi laudációm, persze egy másik kollégámról, s másik barátomról, Novák Miklósról, mert érdekes módon igen sok a hasonlóság ő és az aktuális díjazott között. Szóval itt egy újabb delikvens, akire minden kétely nélkül rábíznám a kulacsomat a sivatagban, mert biztosan tudnám, hogy nem inná meg a vizemet, inkább hozzátenne a sajátjából. Ezért persze még nem jár jelentős szakmai elismerés, csak azt jelzi, milyen kiváló emberről van szó. A másik párhuzam az a tulajdonsága, amit Novák Miki használt tavaly megjelent regénye főhősére, én pedig egyrészt rá, másrészt a mostani díjazottra is: túlzott, már-már magamutogatásba forduló tisztesség. Aki ismeri, tudja, előfordult, hogy kis diplomáciai érzékkel maradhatott volna az állásában, szakmailag és anyagilag elismert pozíciójában, s ott lehetett volna élete egyik legjobban várt sporteseményén, de ő inkább felmondott, mert ezt diktálta az igazságérzete.

Szerencsére azért megtalálta a maga útját, ha néha kisebb kerülőket is tett, pontosabban visszagondolva inkább ő ment egyenesen előre, csak a sorsa kerülgette. A Komárom-Esztergom megyei Ácsról származik, a középiskolát Budapesten, a Baár-Madas Református Gimnáziumban végezte, majd a közgazdaságtudományi egyetemen szerzett diplomát, de már előtte beszippantotta őt a sportújságírás, a Nemzeti Sport szerkesztősége. Szakmai és nyelvtudásának köszönhetően hamar elismertségre tett szert, néhány éven belül labdarúgó Európa- és világbajnokságon találta magát, ilyesmit nem dobálgatnak oda minden gyakornoknak, újoncnak, de az ő alapossága,

elhivatottsága meggyőzte a kétkedőket. 2006-ban gyakorlatilag a már említett nyakasságának köszönhetően távozott az újságtól, ahová a Magyar Hírlaphoz tett kis kitérő után tért vissza, majd 2011 óta részben műfajt váltva a Sport Televíziónál dolgozik. Itt egészen a főszerkesztő-helyettségig kapaszkodott, tisztán a maga „munkaalapú” módján, hiszen mi sem áll távolabb tőle, mint a furkálódás, a pozícióhajhászás, viszont mindenkinek megmondja a véleményét, s bizony szakmai kérdésekben tetszőleges sportágat választva – de azért a külföldi futball, a kézilabda, a profi bokszt és az amerikai major ligák állnak nála a topon - szinte mindig igaza van. Ezt a széles körű tudását több tucatnyi sportkönyv írásával is bizonyította, a munkabírása és -tempója egyedülálló, pályáját korábban is számos díj szegélyezte.

Nyugodtan állíthatjuk, élete a sport, a sportújságírás, ő szakmánk immár megkerülhetetlen egyénisége.

A Magyar Sportújságírók Szövetsége egyik idei Feleki-díjasa, Moncz Attila.

Írta és elmondta: Deák Zsigmond, a Nemzeti Sport főszerkesztő-helyettese.